In lumea faraonilor

XVIII

Karnak de OLGA GRECEANU

...Luxor. O gară lungă şi joasă, un peron alb din pricina prafului, dar mărginit de un zid de verdeaţă, de sicomori strânşi unul lângă altul. O mulţime pitorească de indigeni stau neclintiţi sub un soare orbitor şi un cer aproape falş, atât e de sclipitor, de uniform.

Pe feţinare o stichetă oblică: Luxor...

Maşina o ia dealungul unei înguste străzi cu magazine urâte, dealungul unui şir de colonade rămase din vechiul Templu şi însfârşit dealungul Nilului Verde care îmi pare cu atât mai verde, cu cât în depărtare, îi face panou de fond, munţii Al-Tarif de granit cenuşiu, cu dungi roşietice, ca nişte şiruri de corail. Pe malul Nilului, oameni, copii, cămile, măgari; câte un cuvânt spus mai tare ca altul: Effendi... Yallah... Ywa... Châty... Hâlan..., ajunge până la noi să completeze înfăţişarea orientală.

Apoi cuvintele rămân în urmă noastră. Intrăm sub aleea de palmieri care ne duce spre o masivă clădire roşietică cu multe balcoane şi o imensă terasă de unde florile bougainvillées aruncă o cascadă de purpură. E hotelul.

In poarta lui ne întâmpină, înşiruiţi dealungul parapetului, indigeni cu capete arse de soare, cu halate albe, drogmani în livrea colorată, hamali cu picioare goale, turban alb şi jerseu în dungi şi vânzători de „gonitori de muşte" făcute din coadă de cal, fără de cari nici un pas nu e posibil să faci. Nu e om alb, nu e european, nu e om indigen dar mai civilizat care să poată trăi fără să agite fără încetare, gonitorul de muşte. O clipă dacă opreşti mâna, te faci negru de muşte...

...O oră mai târziu, cu vestminte albe şi uşoare, cu căşti coloniale pe cap şi „Gonitorul de muşte" în mână, părăsim hotelul unde anemici şi neurastenici sunt veniţi din toate colţurile lumii, pentru odihna de iarnă. Sub fiecare palmier stă întins pe un scaun de grădină, câte unul din aceşti locuitori ai Europei, cu ochii închişi, cu mâinile încrucişate, cu o carte uitată pe deasupra pledului. Ghicesti că toate grijile şi necazurile şi le-au făcut mototol undeva în creer, că cea mai mare parte din întâmplările trecutului, sunt departe de parcul tropical din Luxor, că toate sunt sub cheie undeva într'un sertar „Renaissance", că toate trebuie să fie moarte, aşa cum morţi sunt faraonii, moarte credinţele lor, moarte religiile lor.

Afară miroase a nisip umed, pentrucă grădinarii au stropit din plin cu gigantice furtuni, grădina, parcul, terasa.

Dar îndată ce treci de poarta parcului şi eşi afară, pe strada tutulor, soarele te orbeşte, căldura te moleşeşte. Drogmanul ne arată cu mâna ruinele Templului. In adevăr e foarte aproape de hotel, dar cei o sută de paşi ce am de făcut pe jos, sub căldura clocotită a soarelui care tremură deasupra tutulor capetelor, mie îmi par o sută de paşi spre inima iadului, şi dacă ar fi să merg pe jos aş merge cu paşi de condamnat; las pentru apusul soarelui vizitarea Templului Luxor şi aleg deocamdată vizitarea Templului Karnak, pentrucă e mai departe şi pentrucă până acolo mă duce o trăsură cu coşul ridicat.

Venind din Luxor, trecem întâi o pădurice de sycomori, de eucalipţi şi de smochini, care se prelungeşte pe o lungime de doi kilometri şi jumătate cu o alee altă dată de 6000 de „khnumi", adică de berbeci sfinţi, aşezaţi pe două rânduri, la cari se închinau oamenii de acum trei mii de ani.

Mulţi lipsesc, mulţi sunt mutilaţi, la mulţi le lipsesc capetele, la mulţi trupul, şi de la cei mai mulţi, au rămas doar labele, bine prinse de piedestal, ca şi cum după o groaznică luptă cu timpul, cu vântul, cu nisipul, cu oamenii şi cu Nilul revărsat au izbutit, cu ghiarele să se agaţe de viaţa pământească.

Ii trecem în revistă ca pe nişte vrednici soldaţi. In faţa ultimilor doi berbeci, maşina se opreşte şi scoborâm. Avem în faţă un câmp imens cu resturi gigantice de Temple şi Palate ce până acum o jumătate de veac, disprefuite şi neînţelese, foloseau drept adăpost oamenilor fără căpătâiu, felahilor rătăcitori sau hanuţilor ce întindeau o rogojină între două coloane sculptate şi se culcau. Dimineaţa, sub portalul închis, ferit de vânt aprindeau focuri cu lemnele cosciugelor pe cari tot ei le scoteau din pământ pentru ca deasupra, într'o oală de pământ, să-şi fiarbă laptele de capră.

Azi e altceva. In jurul coloanelor bătrâne au crescut palmieri, iar dincolo de zidurile lumnoasei cetăţi s'a înfiripat un sat cu mulţi copii şi multe capre, cu căsuţe turtite, în cuiburi, unde se fierbe laptele de capră de dimineaţă până seară, cu un foc întreţinut cu coaja fructului de palmier, nu cu lemne din coşciuge.

Nici nu ne-am dat bine jos din trăsură că un regiment de vânzători ambulanţi ne întâmpină, ne înconjoară, ne împiedică să intrăm. In palmele mâinilor lor negre ca pământul, strălucesc coliere, inele cu scarabei, pietre cornaline, brăţări din păr de elefant, mici animale din os de elefant, cordoane, pungi din piele de şarpe şi mai ales mărgele de toate culorile, dar nimeni n'are gândul la ei, când grăţie unui tren şi a unei trăsuri, te vezi, fiinţă vie, aruncată cu trei şi patru mii de ani îndărăt, într'un cartier din vechea Cetate Theba, cu resturile a sute de palate, Temple şi Sanctuare, în cari au trăit, au cugetat, s'au plimbat, au suferit şi au murit, faraoni, faraoane şi Mari Preoţi, fiecare cu o dorinţă mai vie decât a predecesorului, de a-l întrece, de a-l depăşi, de a-l pune în umbră şi a se ridica el, noul venit, la o glorie la care încă nimeni nu s'a ridicat.

Neamul Thutmosişilor a ridicat aci un Templu, în faţa căruia, statuia lui Thutmosis al III-lea, deşi mutilată, păzeşte intrarea. Câţiva paşi mai departe, e Sanctuarul lui Aménophis, mărit de Ramsès al II-lea, cu o adâncă sală plină de coloane. Dincolo e Templul ridicat de Tut-ankh-amon şi dărâmat de Marele Preot Aï. Lângă portalul cu doi coloşi de granit din vremea lui Ramsès I, lângă Templul ridicat de Ramsès al II-lea, lângă terasa închisă de obeliscuri din vremea lui Thutmôsis şi a Reginei Hatschepsu, lângă Sanctuarul închinat Soarelui de Aménophis al III-lea şi mai ales înăuntrul sălii adâncă de 102 metri, împodobită cu 134 coloane înalte de 24 metri şi cu o circonferinţă de zece metri, în dosul cărora, pe vremuri şi nu chiar aşa de demult, se pare că stăteau tălharii să pândească trecerea caravanelor cu mărfuri spre Insulele Elephantine şi Ethiopia, stau grupuri, grupuri de savanţi arhitecţi, sculptori, artişti, poeţi, arheologi, visători sau numai simpli turişti, cu ghidul sub braţ, cască colonială în cap şi pantofi albi în picioare.

Exclamaţiile lor de deplină încântare, ne pregătesc de acum pentru ceva cu totul neobişnuit.

(Va urma)

Comemorarea bardului Vasile Alecsandri

Mausoleul şi casa dela Mircesti

Se împlinesc 50 de ani dela moartea poetului Vasile Alecsandri. Oficialitatea a hotărît să se dea importanţa cuvenită serbărilor comemorative, dată fiind evocarea poetului care a obţinut cupa felibrilor dela Montepllier. Dar nu aceasta a fost vrednicia cea mai mare a lui Vasile Alecsandri.

Când am fost, acum 25 de ani, la Mircesti, cu prilejul împlinirii unui pătrar de veac dela moartea marelui poet, şi am stat de vorbă cu venerabila doamnă Paulina Alecsandri, care mai târziu i-a urmat poetului pe drumul de veci, am văzut acolo vestita casă şi relicvele sfinte ale „privighetoarei" dela Mircesti, săniuţa faimoasă şi mausoleul, deopotrivă de impresionante, unele prin puterea amintirilor, altele prin solemnitatea lor.

Casa şi toată rânduiala rămăseseră aşa cum au fost lăsate de poet, dar mai ales camera în care visătorii de pe vremuri puneau la cale treburile ţării, înfăptuirile viselor de care s'au bucurat urmaşii lor, au rămas aproape neatinse de profani.

Acolo se aduna Vasile Alecsandri cu prietenii săi Ion Ghica şi Costache Negri, tot atât de mari, şi cu pleiada bărbaţilor de stat cari au pus temelia României libere şi frumoase, întocmind rânduiala pe care s'a şi sprijinit fiinţa ei de mai târziu.

Nu ştiu ce s'o fi mai întâmplat după moartea venerabilei doamne Paulina Alecsandri, dar cred că statul şi urmaşii poetului au avut grijă să păstreze sfinţenia relicvelor dela Mircesti, unde există un adevărat monument istoric, un cuib al celor mai vii amintiri din vremuri de făurire a celei mai luminoase epoci din viaţa Românilor neatârnaţi.

Poetul pastelurilor va fi comemorat, fireşte, în cadrul unor frumoase solemnităţi. Să nu se uite însă, că aceea ce trebuie păstrat cu sfinţenie, este însăşi comoara dela Mircesti, unde chiar Peneş Curcan, a venit să se închine acum un sfert de veac, când, la mormântul poetului, au venit şi interpreţii de pe vremuri ai teatrului său, în frunte cu neuitata Aristiţa Romanescu, cu sufletul ei din „Fântâna Blanduziei".

E cât se poate de îmbucurător şi faptul că stagiunile teatrelor noastre se vor deschide cu piese din repertoriul lui Vasile Alecsandri, fapt ce ne învederează cât de trebuitoare e cinstirea cultului celor mari, ca o pildă închinată tinerimei de astăzi, mai cu seamă în imprejurările de acum.

Poezia lui Vasile Alecsandri nu este, poate, pe placul lumii literare de azi, dar ea ne arată totuş, puritatea sfântă a sufletului unei generaţii de eroi, cărora epigonii le datoresc totul şi a căror moştenire cată s'o păstrăm nestirbită în patrimoniul nostru sufletesc, pentru că ei ne-au proslăvit glia, dar cu ochii spre cer.

LEONTIN ILIESCU

D. ministru Radu Budişteanu

vizitează muzeele şi Fundaţiile Regale

In cadrul programului de inspecţii generale întreprinse în Capitală şi provincie, domnul ministru Radu Budişteanu, însoţit fiind de d. secretar general Florin Em. Manoliu şi de inspectorul artelor d. Adrian Maniu a vizitat muzeul Kalinderu din str. Renaşterii, interesându-se de nevoile acestui locaş de artă.

Pictorul Jean Steriadi, în calitate de director al muzeului, a referit asupra posibilităţilor de a se înlesni publicului cunoaşterea comorilor de frumuseţe, prin noui amenajări premergătoare marelui muzeu al ţării, şi a atras atenţia asupra greutăţilor materiale ce împovărează tinerile talente.

De acolo dimpreună cu însoţitorii, d. ministru a vizitat muzeul Aman, unde întâmpinaţi de pictorul Teişanu, a făcut o atentă examinare a operei marelui înaintaş. D. ministru a făgăduit a lua în cercetare soarta ce urmează să fie hotărîtă acestui muzeu în cadrul noulor cerinte de viaţă a Capitalei.

Au urmat vizite la muzeul şi Casa soţilor Simu, unde d. Marius Bunescu, pictorul director, a dat pentru fiecare sală lămuriri asupra operelor expuse. D. ministru Radu Budişteanu s'a preocupat în mod deosebit de problema culturală şi artistică a înălţării unui mare palat al artelor, care să cuprindă în sânul său însăşi muzeul Simu. Acest palat conceput cu o serie de etaje pentru adăpostirea tuturor expoziţiilor artistice formează o preocupare de căpetenie mai ales după dărâmarea Salonului Oficial şi constatarea stării neîncăpătoare în care se află muzeul nostru.

D. ministru Radu Budişteanu a ţinut să viziteze Fundaţia pentru artă şi literatură.

Cercetând cărţile tipărite, vizitând biblioteca, pinacoteca şi redacţia revistei Fundaţiilor d-sa s'a interesat şi de soarta noulor editări.

D. ministru Radu Budişteanu s'a întreţinut apoi cu privire la felul cum intelectualitatea românească va lua parte la comemorarea celor 50 de ani dela moartea lui Vasile Alecsandri.

Funcţionarii particulari români, în audienţă la d. ministru al muncii

O delegaţie de funcţionari particulari români, foşti conducători de organizaţii profesionale, dizolvate prin legea breslelor, s'a prezentat Miercuri în audienţă la d. Stan Ghiţescu, ministrul muncii şi asigurărilor sociale.

D. ministru Stan Ghiţescu a dat ascultare delegaţiei şi a promis că va căuta să dea satisfacţia cuvenită faţă de cererea dreaptă a funcţionarilor particulari din magazine.

Memoriu înaintat cu acest prilej d-lui ministru al muncii a fost prezentat şi d-lui Cezar Răşcanu, secretarul general al departamentului, un adânc cunoscător al problemelor muncitoreşti.

IN DOBROGEA

Ce trebuie să devină Delta Dunării

Alte realizări în judeţul Tulcea. — Un port de viitor şi un sat model

Ancheta trimisului nostru special

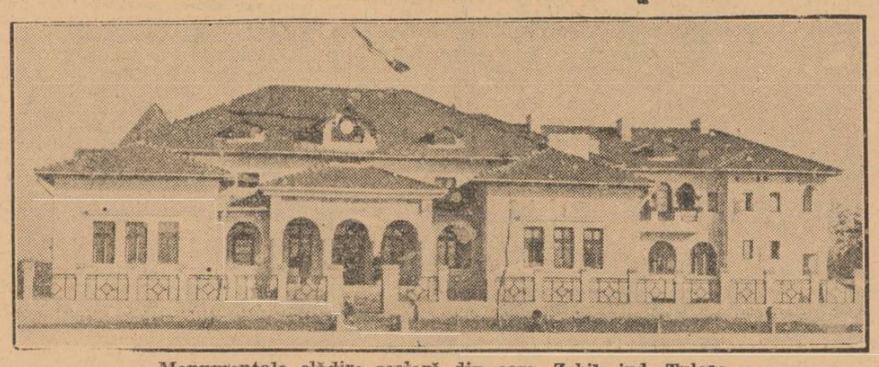

Monumentala clădire şcolară din com. Zebil, jud. Tulcea

Nu vom insista asupra greşelilor trecutului. Acest trecut trebue să devină un domeniu al uitării.

Dar nu se poate înlătura din grije, chiar în vremurile acestea vitrege, viitorul.

Nimeni nu ne poate contesta fiinţa noastră de sentinelă a civilizaţiei latine la gurile Dunării.

Suferi-va această fiinţă, va suferi întreaga civilizaţie. Şi cine nu înţelege acest adevăr, va suferi toate consecinţele.

Delta Dunării până la gurile braţelor, trebuie să aparţină românismului, nu numai ca aşezare dar şi ca muncă.

Inflorirea pescuitului pe malurile Dunării, în Delta şi la gurile ei, trebue să meargă mână în mână, cu idealurile naţionale.

Am găsit în acest colţ de Buceag, începutul unor frământări asiduie care tind la repunerea în drepturi a acestui element naţional.

Cine s'ar încumeta să susţină că românul nu poate fi şi un bun pescar, precum este un bun meşteşugar, un foarte bun agricultor.

Greşelile trecutului nu mai pot dăinui, după unele lucruri petrecute şi a dovezilor ce ne-au dat mulţi şerpi încălziţi la sân în momente când puteau să se fie recunoscători.

Delta Dunării cu imensitatea şi inepuizabila ei bogăţie, trebue să se simtă de adevărata viaţă românească.

Portului Tulcea îi este hărăzit să devină cea dintâi cităţelă din marea cetate românească a Deltei. Programul d-lui Crăciun Şerbănescu, prefectul judeţului, aprobat de centru, cuprinde mutarea şantierelor pescăreşti dela punctul Domniţa Maria de pe canalul Sf. Gheorghe în acest port.

D. primar Economu, secondând opera, foarfecă acum oraşul.

In locul grădinii publice, care nu poate fi loc de promenadă pe un mal de Dunăre ce trebue să aibe viaţă economică şi comercială, se vor construi frigorifere pentru produsele pescăreşti şi, tot în port, urmează să se statornicească o fabrică de celuloid.

Impărăţiei stufului din Delta Dunării îi revine sarcina într'un viitor apropiat, să dea cetăţenilor ţării o imensă bogăţie a postavului fabricat din stuf.

Pentru a se da viaţă comercială acestui port, târnăcoapele au şi intrat în funcţiune înlăturând clădirile vechi. Piaţa oraşului, adăpostită în gherete de lemn, într'un loc nepotrivit, va fi adusă tot în port.

Reconstruirea grădinei publice, se va face în centrul oraşului, pe locul unde a fost odată o grădină publică sub turci, cu fântâni arteziene.

Capitolul acesta merită un studiu complet. Il vom face la timp.

UN SAT MODEL

Jud. Tulcea are împrejurimi neîntrecute în frumuseţe. Mănăstirea Cocoş de lângă Isaccea, cu imensa pădure de tei, e tot ce îşi poate imagina o minte, mai frumos, aşezată la chiar poalele munţilor Dobrogeni, crestaţi ca un ferestrău.

Aici se termină un palat străjeresc, iar pe şoseaua Meidânchioi-Niculiţel o frumoasă fântână.

Judeţul a fost înzestrat şi cu un sat model, în adevăratul înţeles al cuvântului.

Să vedeţi ce poate înfăptui contribuţia fiilor acestui judeţ:

Satului model îi spune com. Zebil.

Aici s'a construit o clădire şcolară, care rivalizează cu multe clădiri europene. Este o construcţie mai mult decât monumentală. Are o sală de festivităţi, care cuprinde întreg satul şi satul nu este mic. Baia s'a construit la şcoală. O minune de baie, iar oamenii o utilizează cu drag.

S'a construit şi s'a dat spre folosinţă un palat administrativ pentru percepţie, primărie, post de jandarmi, locuinţe pentru notar şi jandarmi, o baie cu bucătării.

Dispensarul de proporţii, a ajuns până la acoperiş.

Aici este şi un centru malaric, care a necesitat acest dispensar înzestrat ultra-modern. Malaria are forma frigurilor galbene. Chininizarea se ştie că provoacă avorturi, oprind fecunditatea. Ajunsese satul cu 400 de morţi pe an şi numai 80 de născuţi.

A fost un an când numărul morţilor a fost de 60, iar cel al nasterilor numai unul. Dispensarul găseşte astfel o omenească legitimare. Şi când toate aceste înfăpturi n'au costat nici statul, judeţul sau comuna vreun ban, contribuţia materială apartinând tot fiilor acestui judet ajunşi la trepte de demnitate si situaţii, meritul se dublează.

Incepe, tot în acest sat model, şi o construcţie de biserică, pentru a completa generos frumoasa şi neîntrecuta iniţiativă.

Nu putem încheia acest reportaj, fără să arătăm încă o contribuţie, a d-lui artitect Brătescu, tot un fiu al Tulcei, care şi-a pus la dispoziţie munca şi talentul în mod gratuit, la toate planurile ce se cer românesti şi frumoase.

Iniţiativa aceasta a găsit ecou. Cetăţenii judeţului nu pregetă de a se întrece în muncă, bărbaţii aflaţi pe zonă au fost înlocuiţi la muncă de femei şi copii.

Braţele lor în plină muncă, rămân caracteristice vremurilor grele.

Pilduitoarea contribuţie a fost încurajată prin instituiri de premii, pentru cea mai harnică femeie, pentru cel mai harnic copil şi pentru cel mai harnic bătrân.

In colţul acesta îndepărtat, cu liniste patriarhală, s'au născut iniţiative şi s'a purces la muncă, fără tobe, fără surle, fără trompete.

Noi am crezut de cuviinţă să le facem cunoscute, nu pentru orgoliul acelora cari au deschis şi creerul şi punga, dovadă că le respectăm dorinţa şi nu le pomenim numele. Le facem cu noscute pentru acei mulţi, a căror recunoştinţă a întârziat să se îndrepte către locurile lor de naştere, de unde au pornit, ajutaţi de multe ori de alţii, cari ar fi vrut să le imprime tocmai gestul lor pilduitor.

Şi sunt mulţi dintre aceştia, ale căror situaţiuni materiale, îi încălzeşte doar pe ei, fără să aducă aportul la ridicarea ţării şi a neamului.

ELEFTERIE NEGEL

Procesul crimei din Valea Lupşei la Curtea de apel din Cluj

Cluj, 20 August

Curtea criminală din localitate a judecat eri procesul sătenilor Ioan Şerban, Miron Popa şi Vasile Vasiu, originari din Valea Lupşei (Turda), daţi în judecată pentru crimă de omor.

Din hotărirea Camerei de punere sub acuzare şi din depoziţiile martorilor reese că, în seara de 3 Noembrie 1939, tânărul Gheorghe Bârlea, originar din Bistra, a avut un schimb de cuvinte în cârciuma comunală cu acuzatul Ion Şerban, pe care l-a şi pălmuit. Când a părăsit localul, Gheorghe Bârlea a fost atacat de Ioan Şerban, Miron Popa şi Vasile Vasiu, cari îl pândeau în întuneric ca să se răsbune. Agresorii, înarmaţi cu ciomege, l-au doborît la pământ şi i-au sdrobit capul, omorându-l pe loc.

După această ispravă, lăsându-şi victima pe marginea şoselei, cei trei criminali s'au întors la cârciumă, chefuind până a doua zi dimineaţa, când au fost arestaţi de o patrulă de jandarmi.

In faţa instanţei, acuzaţii au încercat să demonstreze că ei au fost provocaţi, atât în localul cârciumii, cât şi în afară de local, de către Gheorghe Bârlea, pe care l-au lovit fără intenţie de a-l omorî.

Martorii audiaţi n'au putut preciza cine a provocat cearta în cârciumă şi nici cum s'a întâmplat crima. La cererea apărării, Curtea a amânat desbaterile procesului pe ziua de 12 Noembrie, când vor fi audiaţi alţi martori.

Acţiunea pentru promovarea clasei de mijloc româneşti în jud. Năsăud

Bistriţa, August

Imprejurările grele prin care trece azi neamul românesc, obligă pe fiecare român conştient să contribue din toate puterile la întărirea puterii lui de rezistenţă, ca să-şi poată apăra şi asigura existenţa şi propăşirea în mijlocul celorlalte popoare.

Ca să putem ocupa locul cuvenit în industrie şi comerţ, trebue să începem a clădi din temelie, prin creşterea unei generaţii de tineri meseriaşi şi comercianţi români.

Pentru a se îmbunătăţi această stare de lucruri, Oficiul judeţean al Camerei de muncă din localitate, de sub preşedinţia d-lui ing. Enea Grapini, a intervenit în acest sens şi a propus Comisiunii administratoare a fondurilor central-şcolar şi de burse din districtul grăniceresc al Năsăudului să încurajeze elementele tinere din cele 44 comune grănicereşti, prin sistematizarea acordării unor burse speciale pentru fiii de grăniceri cel puţin câte două burse de fiecare comună, în aşa fel ca ucenicii să fie de fapt ajutaţi şi încurajaţi dela începutul carierii lor în mod eficace.

In căminul de ucenici din Bistriţa s'ar putea asigura multe locuri pentru ucenicii bursieri. Cota patronală sau a părintelor este în prezent numai de 200 lei lunar, restul de cheltuieli pentru cămin fiind suportate de ministerul muncii. In alte cămine de ucenici, cota patronală este ceva mai urcată, dar nu depăşeşte nicăiri suma de 500 lei lunar.

Ţinând seama de faptul că ministerul muncii suportă o cotă foarte mare din cheltuelile căminului de ucenici, credem că fondurile de bursă din Năsăud ar putea contribui şi ele în mod eficace şi în măsură mai mare decât în trecut la îndrumarea şi creşterea unei generaţii tinere de meseriaşi şi comercianţi români, prin ajutorul important ce ar putea da fiilor de grăniceri din cele 44 comune grănicereşti.

Cunoscând spiritul de jertfă isvorît din însăş chemarea Fondurilor grănicereşti, suntem convinşi că hotărârile în această privinţă ale conducerii acestor fonduri vor fi prompte şi vor contribui în fond la rezolvarea unei probleme naţionale de-o importanţă atât de capitală.

UN APEL AL UNIUNII CAMERELOR DE MUNCĂ, ADRESAT OFICIULUI JUDEŢEAN AL CAMEREI DE MUNCĂ DIN BISTRIŢA, CĂRUIA TREBUE SĂ I SE RĂSPUNDĂ NEINTÂRZIAT, CU TOATĂ GRIJA PATRIOTICĂ

Uniunea Camerelor de muncă din Bucureşti a adresat zilele trecute un înimos apel Oficiului judeţean al Camerei de muncă din localitate, din care reproducem:

Acum când încep şcolile şi vin la oraşe de obiceiu copiii satelor româneşti, Camerele de muncă de acord cu celelalte Camere profesionale să fie reprezentate pe teren, activând după următoarele criterii:

1. Recrutarea tinerilor să se facă prin intermediul intelectualilor şi conducătorilor spirituali ai satelor: preoţii şi învăţătorii, notari comunali şi organele Partidului Naţiunii.

2. Nu orice copil dela sate poate fi apt pentru meserii. Să nu se uite condiţiile esenţiale: 14 ani împliniţi, 4-6 clase primare, isteţime în trup şi suflet.

3. Oficiile de orientare profesională să examineze şi să dea îndrumare în spre meseria spre care viitorul lucrător calificat arată înclinaţiuni şi aptitudini înăscute.

4. Se vor bloca meseriile bântuite de şomaj (tipografia de exemplu) şi în cele unde numărul ucenicilor a ajuns la limita admisibilă (în judeţul Năsăud sunt cismăria, pantofăria, croitoria, cojocăria, fierăria, zidăria, rotăria etc. N. N.), îndrumând tineretul în spre meseriile mai puţin frecventate de români şi cari sunt stăpânite de străini. (Cele arătate la începutul acestui reportaj N. N.).

5. Camera de muncă, semnând contractul viitorului ucenic, este de fapt un părinte adoptiv. Să-i poarte deci grija de casă, de masă, în cămin şi grădă, de carte la şcoală şi de tratament bun la stăpân şi la fabrică.

6. Educaţia să fie de un profesionalism desăvârşit şi de un naţionalism integral, aşa cum este imperativul vremurilor de azi.

7. Pentru cei cari vor să deschidă mai târziu ateliere, să nu uităm că există un „fond de înzestrare".

Astfel ne vom îndeplini rostul ce-l avem şi numai astfel ne integrăm în principiile adevăratului naţionalism, de care trebue să fim cu toţii pătrunşi şi animaţi..."

Prinderea unui hoţ din trenuri

Comăneşti-Bacău, 20 Aug.

Aseară, în staţia locală, a fost arestat de d. plot. jand. Brustureanu Gavril şeful postului fix, un individ suspect, care luat din scurt a mărturisit că se numeşte Tănase Topoleanu, şofer din Galaţi. Făcându-i-se percheziţie în valiza şi pachetul ce le avea asupra sa, s'a găsit un întreg bazar de lucruri furate ca: lenjerie de damă, rochii, poşete, pantofi de damă, bluze străjereşti etc. precum şi două curele şi o perdea tăiate dintr'un compartiment de cl. I-a din trenul Galaţi-Cluj.

Dus la postul de jandarmi pentru dresarea actelor, s'a constatat că este în neregulă şi cu situaţia militară.

ALBITURILE NOASTRE PIRU LINGERII SUNT DURABILE

UŞOR LA SPĂLAT ŞI AGREABILE LA PURTAT

La Vulturul de Mare cu peştele în ghiare

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

FABRICA DE CLOPOTE „OITUZ"
GHEORGHE DUMITRESCU
Bucureşti I Splaiul Unirii No. 87
Telefon 3.53.24

BOLI venerice-urinare
Tratament dela 9—12 şi 2—7
CONSTANTIN Dr. TULIU BLANC
BULEVARDUL CAROL No 58

Antinevralgic Dr. NANU MUSCEL
este cel mai bun
Se vinde numai în cutii originale, conţinând 2 buline şi cu semnătura doctorului.
Depozit Farmacia N. Popovici, Bucureşti. Calea Rahovei 265.
1410

Grav accident de automobil pe şoseaua Ploeşti-Mizil

Miercuri seară s'a întâmplat pe şoseaua Ploeşti-Mizil un accident mortal de autcmobil, în următoarele împrejurări:

Mai mulţi copii, între care şi Ion I. Opriş, în etate de 9 ani, se agăţaseră de un autocamion, care transporta cărămidă.

In momentul când autocamionul intrase dintr'un drum lateral pe şoseaua naţională, copiii şi-au dat drumul.

Din spate venea maşina cu nr. 1129 Ploeşti, proprietatea soc. „Astra Română", care voind să evite accidentul a intrat în şanţul şoselei, prinzând sub ea pe copilul Ion I. Opriş.

In stare muribundă, copilul a fost transportat la spitalul local.

O VORBĂ ARUNCATĂ LINIŞTE TURBURATĂ